

“शिव भगवानुवाच— मीठे बच्चे, तिमीले मलाई प्रेमपूर्वक याद गर किनकि म तिमीलाई सदा सुखी बनाउन आएको छु।”

प्रश्नः— जो बच्चाहरूबाट लापर्बाही भइरहन्छ, उनीहरूको मुखबाट कुनचाहिँ बोली स्वतः निस्कन्छ ?

उत्तरः— तकदिरमा जे होला, त्यो मिल्छ। स्वर्गमा त गइ नै हाल्छौं। बाबा भन्नुहुन्छ— यो बोल पुरुषार्थी बच्चाहरूको होइन। उच्च पद पाउने पुरुषार्थ गर्नु छ। जब बाबा आउनु भएको छ उच्च पद दिलाउन भने लापर्बाही नगर।

गीतः— बचपन के दिन भुला न देना.....

ओम् शान्ति। मीठे-मीठे रूहानी बच्चाहरूले गीतको लाइनको अर्थ बुझ्यौ। अहिले जीवन छँदै तिमी बेहदको बाबाको बनेका छौ। सारा कल्प त हदको पिताको बन्यौ। अहिले तिमी केवल ब्राह्मण बच्चाहरू बेहदको बाबाको बनेका छौ। तिमीले जान्दछौ— हामीले बेहदको बाबाबाट बेहदको वर्सा लिइरहेका छौं। यदि बाबालाई छोड्यौ भने बेहदको वर्सा मिल्न सक्दैन। सम्झाउन त तिमीले सम्झाउँछौ तर थोरैले त कोही खुशी हुँदैन। मनुष्यले धन चाहन्छन्। धन विना सुख हुन सक्दैन। धन पनि चाहिन्छ, शान्ति पनि चाहिन्छ, निरोगी काया पनि चाहिन्छ। तिमी बच्चाहरूले नै जान्दछौ— दुनियाँमा आज के छ, भोलि के हुनु छ। विनाश त सामुन्ने खडा छ। अरू कसैको बुद्धिमा यी कुरा छैनन्। विनाश सामुन्ने खडा छ, यदि यो सम्भो पनि अब के गर्नु छ, यो बुझ्दैनन्। तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ— लडाई जहिले पनि लाग्न सक्छ, सानो भिल्कोले पनि उत्पात मच्चाउन बेर लाग्दैन। बच्चाहरूले जान्दछन्— यो पुरानो दुनियाँ खतम हुनै लाग्यो यसैले अब छिटै बाबाबाट वर्सा लिनु छ। बाबालाई सधैं याद गरिराख्यौ भने सदा हर्षित रहन्छौ। देह-अभिमानमा आउनाले बाबालाई भुलेर दुःखी हुन्छौ। जति बाबालाई याद गर्छौ, उति बेहदको बाबाबाट सुख पाउँछौ। यहाँ तिमी आएका नै हो लक्ष्मी-नारायण बन्न। राजा-रानीको र प्रजाको नोकर-चाकर बन्नु— यसमा धेरै फरक छ नि। अहिले गरेको पुरुषार्थ फेरि कल्प-कल्पान्तरको लागि कायम हुन्छ। पछि गएर सबैलाई साक्षात्कार हुन्छ— मैले कति पुरुषार्थ गरेको छु ? अहिले पनि बाबा भन्नुहुन्छ— आफ्नो अवस्थालाई हेर्दै गर। प्यारो भन्दा प्यारो बाबा, जसबाट स्वर्गको वर्सा मिल्छ, उहाँलाई हामी कति याद गर्छौ ? तिम्रो सारा कुरा यादमा आधारित छ। जति याद गर्छौ, उति खुशी पनि हुन्छ। यस्तो लाग्छ— अब नजिकै आइपुगेका छौं। कोही थाक्छन् पनि, थाहा छैन गन्तव्य कति टाढा छ। पुग्छन् भने मेहनत पनि सफल हुन्छ। अहिले जुन गन्तव्यमा तिमी गइरहेका छौ, दुनियाँले जान्दैन। दुनियाँलाई यो पनि थाहा छैन— भगवान् कसलाई भनिन्छ। भगवान् भन्छन् फेरि भनिदिन्छन् दुंगा-पत्थरमा हुनुहुन्छ।

अब तिमी बच्चाहरू जान्दछौ— हामी बाबाको बनिसकेका छौं। अब बाबाको नै मतमा चलनु छ। चाहे बेलायतमा छौ, वहाँ रहँदा पनि केवल बाबालाई याद गर्नु छ। तिमीलाई श्रीमत मिल्छ। याद विना आत्मा तमोप्रधानबाट सतोप्रधान हुन सक्दैन। तिमीले भन्छौ— बाबा हामी हजुरसँग पूरा वर्सा लिन्छौं। जसरी हाम्रा मम्मा बाबाले वर्सा लिनुहुन्छ, हामी पनि पुरुषार्थ गरेर उनको गद्दीमा अवश्य बस्छौं। मम्मा बाबा राज-राजेश्वरी बन्नुहुन्छ, हामी पनि बन्छौं। परीक्षा त सबैको लागि एउटै हो। तिमीलाई यति मात्र सिकाइन्छ केवल बाबालाई याद गर। यसलाई भनिन्छ सहज राजयोग बल। तिमीले बुझेका छौ— योगबाट धेरै बल मिल्छ। जान्दछौ— हामीले कुनै विकर्म गर्नुं भने धेरै सजाय खाँछौं। पद भ्रष्ट

हुन्छौं। यादमा नै मायाले विघ्न पार्छ। गायन गरिएको छ— सत्गुरुका निन्दक ठौर न पाये। उनीहरूले त भन्छन्— गुरुको निन्दक.... निराकारको बारेमा कसैलाई थाहा छैन। गायन गरिएको पनि छ— भक्तहरूलाई फल दिनेवाला भगवान् हुनुहुन्छ। साधु-सन्त आदि सबै भक्त हुन्। भक्तहरू नै गंगा स्नान गर्न जान्छन्। भक्तले भक्तलाई कहाँ फल दिन्छ र। भक्तले भक्तलाई फल दिने भए भगवान्लाई किन याद गर्नुपर्छ? यो हो नै भक्ति मार्ग। सबै भक्त हुन्। भक्तहरूलाई फल दिने भगवान् हुनुहुन्छ। यस्तो होइन— बढी भक्ति गर्नेले कम भक्ति गर्नेलाई फल दिन्छन्। होइन। भक्ति भनेको भक्ति नै हो। रचनाले रचनालाई कसरी वर्सा दिने! वर्सा रचयिताबाट नै मिल्छ। यस समयमा सबै छन् भक्त। जब ज्ञान मिल्छ, अनि भक्ति स्वतः छुट्छ। ज्ञान जिन्दाबाद हुन्छ। ज्ञान विना सद्गति कसरी हुन्छ। सबै आफ्नो हिसाब-किताब चुक्ता गरेर जान्छन्। अब तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ— विनाश सामुन्ने खडा छ। त्यस भन्दा पहिले पुरुषार्थ गरेर बाबाबाट पूरा वर्सा लिनु छ।

तिमी जान्दछौ— हामी पावन दुनियाँमा गइरहेका छौं। जो ब्राह्मण छन् उनीहरू नै निमित्त बन्छन्। ब्रह्मा मुख वंशावली ब्राह्मण बने विना तिमी बाबाबाट वर्सा लिन सक्दैनौ। बाबाले बच्चाहरूलाई रच्नुहुन्छ नै वर्सा दिनको लागि। शिवबाबाको त हामी हौं नै। सृष्टि रच्नुहुन्छ नै बच्चाहरूलाई वर्सा दिनको लागि। शरीरधारीलाई नै वर्सा दिनुहुन्छ नि। आत्माहरू त माथि रहन्छन्। वहाँ त वर्साको वा प्रारब्धको कुरा नै हुँदैन। तिमीले अहिले पुरुषार्थ गरेर प्रारब्ध लिइरहेका छौ, यो दुनियाँलाई थाहा छैन। अब समय नजिक आइरहेको छ। बमहरू कुनै राख्नको लागि होइनन्। तयारी धेरै भइरहेको छ। अहिले बाबाले आज्ञा गर्नुहुन्छ— मलाई याद गर। नत्र पछि गएर धेरै रुनु पर्छ। राज-विद्याको परीक्षामा कोही फेल हुन्छन् भने रिसाएर डुबेर मर्छन्। यहाँ रिसाउनु पर्ने कुरा छैन। पछि गएर तिमीलाई धेरै साक्षात्कार हुन्छ। हामी के-के बन्छौं, यो पनि थाहा हुन्छ। बाबाको काम हो पुरुषार्थ गराउने। बच्चाहरूले भन्छन्— बाबा, हामी कर्म गर्दा याद गर्न बिर्सिन्छौं। कसैले फेरि भन्छन्— याद गर्ने फुर्सत नै हुँदैन। त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ— ठीक छ, समय निकालेर यादमा बस। बाबालाई याद गर। आपसमा भेट्दा पनि यही याद गर— हामी बाबालाई याद गरौं। मिलेर बस्नाले तिमीलाई राम्रो याद आउँछ, मदत मिल्छ। मुख्य कुरा हो बाबालाई याद गर्नु। कोही बेलायत जान्छन् भने वहाँ पनि केवल यही एक कुरा याद राख। बाबाको यादबाट नै तिमी तमोप्रधानबाट सतोप्रधान बन्छौ। बाबा भन्नुहुन्छ— केवल एक कुरा याद राख, बाबालाई याद गर्नु छ। योगबलले सबै पाप भस्म हुन्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ— मनमनाभव। मलाई याद गर्नु भन्ने विश्वको मालिक बन्छौ। मुख्य कुरा हो नै यादको। कहीं जानु पर्ने कुरा छैन। घरमै बस, केवल बाबालाई याद गर। पवित्र बनेनौ भने याद गर्न सक्दैनौ। त्यसै सबै आएर क्लासमा कहाँ बस्छन् र। मन्त्र मिले पछि फेरि जहाँ पनि जान सक्छौ। सतोप्रधान बन्ने बाटो त बाबाले बताउनु भएको नै छ। हुन त सेन्टरमा आयौ भने नयाँ-नयाँ प्वाइन्ट सुन्न पाउँछौ। यदि कुनै कारणले आउन सक्दैनौ, भरी पर्छ, कफ्यू लाग्छ, कोही बाहिर निस्कन सक्दैन भने के गर्छौ? बाबा भन्नुहुन्छ— कुनै हर्जा छैन। यस्तो होइन, शिवको मन्दिरमा पानी चढाउनै पर्छ। जहाँ रहे पनि तिमी यादमा रहने गर। हिँड्दा-डुल्दा याद गर, अरूलाई पनि यही भन— बाबालाई याद गर्नु भन्ने विकर्म विनाश हुन्छ र देवता बन्छौं। शब्द नै दुईवटा छन्— बाबा रचयिताबाट नै वर्सा लिनु छ। रचयिता एउटै हुनुहुन्छ। उहाँले कति सहज बाटो बताउनु हुन्छ। बाबालाई याद गर्ने मन्त्र मिल्यो। बाबा भन्नुहुन्छ— यो बचपन नबिर्स। यदि बाबालाई बिर्सियौ भने आज हाँस्छौ, भोलि रुनु पर्नेछ। बाबाबाट पूरा वर्सा लिनुपर्छ। यस्ता धेरै छन् जसले भन्छन्— स्वर्गमा त जाने नै छौं, जे

तकदिरमा होला.... उनलाई कुनै पुरुषार्थ भनिदैन । मनुष्यले पुरुषार्थ गर्छन् नै उच्च पद पाउन । अब बाबाबाट जब उच्च पद मिल्छ भने लापर्बाही किन गर्ने ? विद्यालयमा जसले पढ्दैन, पढेकाको भारी बोक्नुपर्छ । बाबालाई पूरा याद गर्दैनन् भने प्रजामा गएर नोकर-चाकर बन्छन्, यसैमा खुशी हुनु छैन । बच्चाहरू सम्मुखमा रिफ्रेस भएर जान्छन् । कति बाँधेलीहरू छन्, हर्जा छैन, घरमै बसेर याद गरिराख । कति सम्झाउनु हुन्छ— मृत्यु सामुन्ने खडा छ, अचानक नै लडाई शुरू हुन्छ । देखिनमा आउँछ लडाई मानौं लाग्यो कि लाग्यो । रेडियोबाट पनि सारा कुरा थाहा हुन्छ । भन्छन्— अलिकति पनि गडबड गर्नु भने हामी यसो गर्छौं । पहिलेदेखि नै भनिदिन्छन् । बमको अहंकार धेरै छ । बाबाले पनि भन्नुहुन्छ— बच्चाहरू अबै योगबलमा त होशियार भएका छैनन् । अहिले नै लडाई शुरू होस्, यस्तो ड्रामामा अनुसार हुन सक्दैन । बच्चाहरूले पूरा वर्सा नै लिएका छैनन् । अहिले पूरा राजधानी स्थापना भएको छैन । थोरै समय लाग्छ । पुरुषार्थ गराइरहनु हुन्छ । थाहा छैन कुनै समयमा पनि केही हुन सक्छ, एरोप्लेन खस्छन्, ट्रेन पल्टिन्छन् । मृत्यु कति सहज खडा छ । धर्ती हल्लिदै रहन्छ । सबैभन्दा बढी काम गर्नु छ भूकम्पलाई । यो हल्लिन्छ तब त सारा घर आदि ढल्छन् । मृत्यु हुनु भन्दा पहिले नै बाबाबाट पूरा वर्सा लिनु छ । यसैले धेरै प्रेमले बाबालाई याद गर्नु छ । बाबा हजुर बाहेक मेरो अरू कोही छैन । केवल बाबालाई याद गरिराख । बाबाले साना-साना बच्चाहरूलाई जस्तै कति सहज रीति सम्झाउनु हुन्छ । अरू कुनै मेहनत दिन्न, केवल बाबालाई याद गर र जुन तिमी काम चितामा बसेर जलेका छौ, अब ज्ञान चितामा बसेर पवित्र बन । तिमीसँग सोध्छन्— तपाईंको उद्देश्य के हो ? भन, शिवबाबा जो सबैका पिता हुनुहुन्छ, उहाँले भन्नुहुन्छ— म एकलाई याद गर्नु भने तिम्रा विकर्म विनाश हुन्छन् र तिमी तमोप्रधानबाट सतोप्रधान बन्छौ । कलियुगमा सबै तमोप्रधान छन् । सर्वका सद्गति दाता एक बाबा हुनुहुन्छ ।

अब बाबा भन्नुहुन्छ— केवल मलाई याद गर्नु भने कट निस्कन्छ । यति सन्देश त दिन सक्छौ नि । स्वयंले याद गर्छौ भने अरूलाई पनि याद गराउन सक्छौ । स्वयंले याद गर्छौ भने अरूलाई रुचिसँग भन्न सक्छौ, नत्र दिलदेखि निक्लिदैन । बाबाले सम्झाउनु हुन्छ— जहाँ भए पनि जति हुन सक्छ केवल बाबालाई याद गर । जो भेटिन्छ, उनीहरूलाई यही शिक्षा देऊ— मृत्यु सामुन्ने खडा छ । बाबा भन्नुहुन्छ— तिमी सबै तमोप्रधान पतित बनेका छौ । अब मलाई याद गर, पवित्र बन । आत्मा नै पतित बनेको छ । सत्ययुगमा हुन्छ पावन आत्मा । बाबा भन्नुहुन्छ— यादले नै आत्मा पावन बन्छ, अरू कुनै उपाय छैन । यो सन्देश सबैलाई दियो भने धेरैको कल्याण हुन्छ, अरू कुनै मेहनत दिनुहुन्न । सबै आत्माहरूलाई पावन बनाउने पतित-पावन बाबा नै हुनुहुन्छ । उत्तम भन्दा उत्तम बनाउनेवाला एक बाबा नै हुनुहुन्छ । जो पूज्य थिए, उनै पुजारी बनेका छन् । रावण राज्यमा हामी पुजारी बनेका छौं, रामराज्यमा पूज्य थियौं । अब रावण राज्यको अन्त्य छ । बाबालाई याद गर्नाले हामी पुजारीबाट पूज्य बन्छौं । अरूलाई पनि बाटो बताउनु छ, वृद्धहरूले पनि सेवा गर्नुपर्छ । मित्र सम्बन्धीहरूलाई पनि सन्देश देऊ । सतसङ्ग, मन्दिर आदि पनि अनेक प्रकारका छन् । तिम्रो त एक प्रकारको छ । केवल बाबाको परिचय दिनु छ । शिवबाबा भन्नुहुन्छ— मलाई याद गर्नु भने तिमी स्वर्गको मालिक बन्छौ । सर्वका सद्गति दाता निराकार शिवबाबाले आत्माहरूलाई भन्नुहुन्छ— मलाई याद गर्नु भने तिमी तमोप्रधानबाट सतोप्रधान बन्छौ । यो सम्झाउन त सहज छ नि । वृद्धहरूले पनि सेवा गर्न सक्छन् । मुख्य कुरा नै यो हो । विवाह आदिमा जहाँ गए पनि कानमा यो कुरा सुनाऊ । गीताका भगवान्ले भन्नुहुन्छ— मलाई याद गर । यो कुरालाई सबैले मन पराउँछन् । बढी बोल्नु पर्ने आवश्यकता छैन ।

२०७२ माघ २७ बुधवार १०-०२-२०१६ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन

केवल बाबाको सन्देश दिनु छ, बाबा भन्नुहुन्छ— मलाई याद गर। यस्तो सम्झ— भगवान्ले प्रेरणा दिनुहुन्छ। सपनामा साक्षात्कार हुन्छ। आवाज सुन्नमा आउँछ, बाबा भन्नुहुन्छ— मलाई याद गर्नु भने तिमी तमोप्रधानबाट सतोप्रधान बन्छौ। तिमी स्वयंले पनि यो चिन्तन गरिरह्यौ भने बेडा पार हुन्छ। हामी प्राक्टिकलमा बेहदको बाबाको बनेका छौं र बाबाबाट २१ जन्मको वर्सा लिइरहेका छौं त्यसैले खुशी रहनुपर्छ। बाबालाई भुल्नाले नै मेहनत हुन्छ। बाबाले कति सहज बताउनु हुन्छ— आफूलाई आत्मा सम्भरेर बाबालाई याद गर्छौं भने आत्मा सतोप्रधान बन्छ। सबैले बुझ्नेछन्— यिनीहरूलाई बाटो त एकदम सही मिलेको छ। यो बाटो कहिल्यै कसैले बताउन सक्दैन। यदि साधु आदिले शिव बाबालाई याद गर भनेमा फेरि उनीहरूको पासमा को जाने? समय यस्तो आउँछ, तिमी घरबाट बाहिर निकलन पनि सक्ने छैनौ। बाबालाई याद गर्दा-गर्दै शरीर छोडिदिन्छौ। अन्त्य कालमा जसले शिवबाबालाई याद गर्छ.... फेरि नारायण कुलमा जानेछ। लक्ष्मी-नारायणको कुलमा आउँछौ नि। घरी-घरी राजाई पद पाउँछौ। त्यसैले केवल बाबालाई याद गर अनि प्यार गर। याद विना प्यार कसरी गर्छौ! सुख मिल्छ अनि प्यार गरिन्छ। दुःख दिनेलाई प्यार गरिदैन। बाबा भन्नुहुन्छ— म तिमीलाई स्वर्गको मालिक बनाउँछु यसैले मलाई याद गर। बाबाको मतमा चल्नुपर्छ नि। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

- १) खुशीमा रहनको लागि यादको मेहनत गर्नु छ। यादको बलले आत्मालाई सतोप्रधान बनाउँछ। प्यारले एक बाबालाई याद गर्नु छ।
- २) उच्च पद पाउनको लागि पढाइमा पूरा-पूरा ध्यान दिनु छ। यस्तो होइन, जे तकदिरमा होला। लापर्वाही गर्न छोडेर पूरा वर्साको अधिकारी बन्नु छ।

वरदान:- साधनहरूलाई प्रयोग गर्दा पनि साधनालाई आफ्नो आधार बनाउने सिद्धि स्वरूप भव

कुनै पनि पुरानो दुनियाँको आकर्षणमय दृश्य, अल्पकालको सुखका साधनलाई प्रयोगमा ल्याउँछौ वा देख्छौ भने ती साधनहरूको वशीभूत हुन जान्छौ। साधनहरूको आधारमा साधना यस्तो हो, जसरी बालुवाको जगमा भवन। यसैले कुनै पनि विनाशी साधनको आधारमा अविनाशी साधना नहोस्। साधन निमित्त मात्र हो र साधना निर्माणको आधार हो यसैले साधनालाई महत्त्व दियौ भने साधनाले सिद्धि प्राप्त गराउँछ।

स्लोगन:- कुनै पनि कमजोरीको अंश छ भने वंश पैदा गर्छ अनि परवश बनाइदिन्छ।